C U R T E A D E A P E L N O R D

Dosarul nr. 1a-94/2025 ***Prima instanță:*** Judecătoria Drochia sediul Central
1-24095908-03-1a-30012025 *Judecător*: Ion Rusu

D E C I Z I E

în numele Legii

06 mai 2025 mun. Bălți

Colegiul penal al Curţii de Apel Nord,

În componența:
Președintele ședinței de judecată, judecătorul Ion Talpa
Judecătorii Oxana Mironov
Ecaterina Arseni
Grefier Valeria Dioniac
Cu participarea:
Procurorului Octavian Bodareu
Avocatului Natalia Uncu

a judecat în ședință de judecată publică în ordine de apel, apelul avocatului Iurie Vrabii în interesele inculpatului Ciumac Andrei *****, declarat împotriva sentinței Judecătoriei Drochia sediul Central din 07 noiembrie 2024, în cauza penală privind condamnarea lui:

Ciumac Andrei *****, a.n. *****, c/p *****, cetățean al RM, originar și domiciliat în *****, divorțat, studii medii, ne angajat în câmpul muncii, ne supus serviciului militar, anterior judecat;

în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (1) Cod penal al RM,-

Termenul de judecare a cauzei:
În instanța de fond: 26.08.2024-07.11.2024;
În instanța de apel: 30.01.2025-06.05.2025.

Procedura de citare legală executată.

După expunerea esenței cauzei de către judecătorul raportor, ținând cont de argumentele apelului, materialele cauzei, opiniile participanților la proces și prevederile legale, pentru expunere asupra apelului, Colegiul penal, -

C O N S T A T Ă:

Soluția și argumentele instanței de fond:

Prin sentința Judecătoriei Drochia sediul Central din 07 noiembrie 2024, Ciumac Andrei ***** a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (1) Cod penal al RM, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 6 (șase) luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Termenul ispășirii pedepsei s-a calculat din data și ora reținerii lui Ciumac Andrei *****.

A fost admisă integral acțiunea civilă și s-a încasat de la Ciumac Andrei ***** în beneficiul părții vătămate Rotari-Bîcu Olga prejudiciul material în sumă de 6 674,03 lei.

A fost soluționată soarta corpurilor delicte.

Ulterior, prin încheierea Judecătoriei Drochia sediul Central din 07 noiembrie 2024 a fost corectată eroarea admisă în dispozitivul sentinței din 07.11.2024 prin înlocuirea sintagmei ”penitenciar de tip semiînchis” în ”penitenciar de tip deschis”.

Pentru a se pronunța cu sentința în cauză instanța de fond a constatat că, Ciumac Andrei ***** în perioada de timp începînd cu 07 iulie 2024 și pînă la 12 iulie 2024, urmărind scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane intrând în posesia cardului bancar al BC „Moldinconbank„ cu nr.557484******0820, care aparține lui Rotari-Bîcu Olga și aflându-se pe teritoriul orașului Drochia, prin intermediul cardului a procurat produse alimentare de la mai multe magazine, sustrăgând mijloace bănești în sumă de 6 674,03 lei, prin ce a cauzat părții vătămate un prejudiciu material în sumă totală de 6 674,03 lei.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept* faptele inculpatului Ciumac Andrei ***** întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (1) Cod penal al RM – furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane.

Solicitările apelantului:

Nefiind de acord cu sentința în cauză, avocatul Iurie Vrabii în interesele inculpatului Ciumac Andrei *****, a contestat cu apel sentința Judecătoriei Drochia sediul Central din 07 noiembrie 2024, prin care a solicitat repunerea apelului în termen, admiterea apelului, casarea sentinței în cauză în latura pedepsei, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit căreia lui Ciumac Andrei ***** să-i fie stabilită o pedeapsă non privativă de libertate.

În motivarea apelului, *ab initio* s-a invocat că inculpatul a făcut cunoștință cu sentința Judecătoriei Drochia sediul Central din 07 noiembrie 2024, la data de 30.12.2024, în momentul reținerii, din care considerente consideră că apelul urmează a fi repus în termen.

Cu *titlu de terțio*, reiterându-se prevederile art. 75, art. 70 alin. (2) Cod penal a invocat că inculpatului i-a fost stabilită o pedeapsă prea aspră, fără a verifica posibilitatea aplicării unor pedepse alternative, fără a ține cont de faptul că anterior nu a mai avut pedeapsa cu închisoarea, antecedentele penale sunt stinse, prin urmare, în mod neîntemeiat i-a fost aplicată pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 6 luni, fiind posibilă aplicarea acestuia a pedepsei în limitele minime de 3 luni.

La fel, se relevă că instanța în mod eronat a stabilit categoria penitenciarului, iar ulterior în temeiul art. 249 CPP a dispus corectarea acesteia, însă potrivit art. 385 alin. (1) pct. 9) CPP această eroare materială nu poate fi corectată, decât de instanța de apel prin prisma art. 415 CPP.

Argumentele părților:

În ședința de judecată avocatul Natalia Uncu acționând în interesele inculpatului Ciumac Andrei ***** a pledat pentru admiterea apelului înaintat, casarea parțială a sentinței contestate în latura pedepsei și adoptarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită pedeapsa non privativă de liberate.

Inculpatul Ciumac Andrei ***** în ședință de judecată (prin intermediul teleconferinței) a susținut poziția avocatului.

Acuzatorul de stat în persoana procurorului Octavian Bodareu în fața instanței de apel a pledat pentru respingerea apelului ca fiind nefondat și menținerea fără modificări a sentinței contestate.

În fața instanței de apel partea vătămată Rotari-Bîcu Olga a solicitat respingerea apelului și menținerea fără modificări a sentinței contestate.

Aprecierea instanței de apel:

Audiind opiniile participanților la proces, cercetând materialele cauzei penale în raport cu argumentele invocate, verificând legalitatea și temeinicia sentinței în baza materialelor dosarului, Colegiul penal ajunge la concluzia că, apelul avocatului Iurie Vrabii în interesele inculpatului Ciumac Andrei ***, declarat împotriva sentinței**

Judecătoriei Drochia sediul Central din 07 noiembrie 2024 este nefondat și urmează a fi respins din următoarele considerente:

În conformitate cu art. 400 alin. (1) Cod procedură penală, sentințele pot fi atacate cu apel în vederea unei noi judecări în fapt și în drept a cauzei, cu excepția sentințelor pronunțate de către instanțele judecătorești privind infracțiunile pentru a căror săvârșire legea prevede exclusiv pedeapsă non-privativă de libertate.

Potrivit art. 402 alin. (1) Cod de procedură penală, termenul de apel este de 15 zile de la data pronunțării sentinței integrale, dacă legea nu dispune altfel.

Conform art. 403 alin. (1) Cod de procedură penală, apelul declarat după expirarea termenului prevăzut de lege este considerat ca fiind făcut în termen dacă instanța de apel constată că **întârzierea a fost determinată de motive întemeiate**, iar apelul a fost declarat în cel mult 15 zile de la începerea executării pedepsei sau încasării despăgubirilor materiale.

Potrivit art. 404 alin. (1) Cod de procedură penală, **participantul la proces care a lipsit atât la judecarea, cât și la pronunțarea sentinței și nu a fost informat despre adoptarea sentinței poate declara apel și peste termen**, **dar nu mai târziu de 15 zile de la data începerii executării pedepsei** sau încasării despăgubirilor materiale.

Cu titlu preliminar, Colegiul penal evidențiază că cauza penală de învinuire a lui Ciumac Andrei ***** în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 186 alin. (1) Cod penal a fost examinată în procedură generală, în lipsa inculpatului, care a fost anunțat în căutare prin încheierea Judecătoriei Drochia sediul Central din 24.09.2024.

Aici Colegiul penal remarcă că, prima instanță ținând cont de prevederile art. 321 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, corect a dispus examinarea cauzei penale în procedură generală, în absența inculpatului. Ori, Curtea Europeană a decis în mod constant în jurisprudența sa că, posibilitatea pe care trebuie s-o aibă „acuzatul" de a lua parte la ședința de judecată decurge din obiectul și scopul ansamblului dispozițiilor art. 6 din Convenție, deoarece lit. c), d) și e) ale par. 3 ale aceluiași text recunosc „oricărui acuzat" dreptul „de a se apăra el însuși", „de a interoga sau de a face să fie interogați martorii", „de a fi asistat gratuit de un interpret, dacă nu înțelege sau nu vorbește limba utilizată în ședința de judecată", toate acestea fiind de neconceput fără prezenta sa. De aceea, legislatorul este obligat să ia măsuri de „descurajare" a absențelor nejustificate. O situație specială din punctul de vedere al respectării principiului contradictorialității este aceea a absenței acuzatului de la proces sau, altfel spus, posibilitatea judecării în lipsă a unui acuzat care se sustrage de la judecată, prin raportare la exigențele art. 6 din Convenție. *Spre exemplu*, pe cazul *Mihaes v. Franţa (25.05.1998)* cu privire la inadmisibilitatea unui recurs în casație pentru motive legate de sustragerea voluntară a reclamantei de la judecată într-o cauză penală, fosta Comisie a considerat că aceasta nu constituie nici o limitare disproporționată a dreptului la un tribunal și nici a dreptului la un proces echitabil, deoarece, în speță, reclamanta a refuzat să fie prezentă, în persoană, în fața instanțelor de fond, ceea ce semnifică renunțarea la însuși dreptul de a participa la ședințele de judecată ale jurisdicțiilor care au pronunțat hotărârea. În aceste condiții Comisia a considerat că reclamanta, prin propria sa voință și în mod neechivoc, a renunțat la dreptul de a fi ascultată de tribunal și la dreptul de a se apăra în proces.

Rezumând cele menționate se constată că, pe parcursul examinării cauzei în instanța de fond, cât și în ordine de apel, s-au întreprins toate măsurile de asigurare a prezenței inculpatului Ciumac Andrei ***** în ședința de judecată, însă acestea nu s-au soldat cu rezultate pozitive, în temeiul alin. (6) art. 321 Cod de procedură penală, constatând că inculpatul se eschivează de la instanța de judecată, prima instanță întemeiat a dispus examinarea cauzei în lipsa acestuia.

Cu *titlu de terţio*, Colegiul penal notează că din conținutul procesului-verbal din 30.12.2024 se constată cu certitudine că inculpatul Ciumac Andrei ***** a fost reținut de către reprezentanții SIP Drochia la data de 30.12.2024 și tot atunci i-a fost adus la cunoștință conținutul sentinței Judecătoriei Drochia sediul Central din 07 noiembrie 2024, iar cererea de apel în interesele acestuia a fost depusă la data de 02.01.2025.

În atare circumstanțe, Colegiul penal constată că apelul avocatului Iurie Vrabii în interesele inculpatului Ciumac Andrei ***** a fost declarat în termenul legal, or, examinarea cauzei și pronunțarea sentinței a avut loc în lipsa inculpatului Ciumac Andrei *****, iar cererea de apel a fost declarată în termen de 15 zile de la începerea executării pedepsei închisorii.

Cu privire la fondul cauzei, Colegiul penal relevă că potrivit art. 415 alin. (1) pct. 1) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând cauza în ordine de apel, adoptă una din următoarele decizii: respinge apelul, menținând hotărârea atacată, dacă apelul este nefondat.

Conform art.414 Cod de procedură penală, (1) instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. (2) Instanța de apel verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal.

Prin prisma art. 409 Cod de procedură penală, instanța de apel judecă apelul numai cu privire la persoana care l-a declarat şi la persoana la care se referă declarația de apel şi numai în raport cu calitatea pe care apelantul o are în proces.

În limitele prevederilor arătate în alin.(1), instanța de apel este obligată ca, în afară de temeiurile invocate şi cererile formulate de apelant, să examineze aspectele de fapt şi de drept ale cauzei, însă fără a înrăutăți situația apelantului.

În acest sens Colegiul penal statuează că, apelul reprezintă o cale de atac sub aspect de fapt şi de drept, întrucât odată exercitat, produce un efect devolutiv complet în sensul că provoacă un control atât în fapt, cât şi în drept numai la persoana care l-a declarat, la calitatea acesteia în proces şi la persoana împotriva căreia este îndreptat de către jurisdicția de al doilea grad asupra hotărârii primei instanțe.

Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță şi care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat şi în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art.101 Cod de procedură penală.

La chestiuni de drept se referă cele ce țin de faptul: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată şi aplicată just; dacă normele de drept procesual penal sau administrativ au fost corect aplicate şi hotărârea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate.

Aici Colegiul penal conchide că, soluția de respingere a apelului ca nefondat se adoptă însă numai după examinarea sub toate aspectele a hotărârii pronunțate de prima instanță, dacă se ajunge la concluzia că hotărârea este legală și întemeiată.

În continuare Colegiul penal remarcă că, potrivit textului apelului înaintat rezultă că avocatul Iurie Vrabii în interesele inculpatului Ciumac Andrei ***** este de acord cu starea de fapt stabilită de instanța de fond, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, însă nu este de acord cu sentința contestată în latura pedepsei penale, considerând că inculpatului urmează a-i fi stabilită o pedeapsă mai blândă, non privativă de liberate.

La fel instanța de apel constată că, nici partea acuzării nu a contestat sentința sub aspectul încadrării juridice a acțiunilor inculpatului, motiv pentru care instanța de apel nu purcede la judecarea fondului cauzei în această parte, dar se v-a expune doar în partea individualizării pedepsei.

Din aceste considerente, argumentele expuse de instanța de fond și motivele din sentință, pentru a evita repetări inutile, instanța de apel le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în *Cauza Albert vs. România din 16.02.2010* statuează că, art. 6 par. 1 din Convenție, deși obligă instanța să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument *(Van de Hurk vs. Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61),* cu toate acestea procesul echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Astfel, instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor cauzei penale, examinând probele administrate din punctul de vedere a utilității și veridicității lor, sub toate aspectele, complet și în mod obiectiv, călăuzindu-se de Lege, încadrând just acțiunile inculpatului Ciumac Andrei ***** conform art. 186 alin. (1) Cod penal al RM – furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane.

În continuare, reieșind din limitele recursului înaintat, Colegiul penal verificând legalitatea individualizării pedepsei penale în privința inculpatului Ciumac Andrei ***** constată că instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 6, 7, 61, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuează ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, în conformitate cu prevederile art.7 alin. (1) Cod penal, la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul şi gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat şi de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

Potrivit art.61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Conform art. 75 alin.(1) și alin.(2) Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod şi în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei şi termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condițiile de viață ale familiei acestuia. În cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea săvârșită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepțional şi se aplică atunci când gravitatea infracțiunii şi personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă şi nu şi-ar atinge scopul. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor

menţionate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepţional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanţa de judecată.

Mai mult, urmează a fi reținut că din dispozițiile art. 75 alin. (1) din Codul penal se desprind trei criterii generale cu valoare de principiu. Pedeapsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală şi individualizată.

Ca urmare, pedeapsa penală este echitabilă atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului şi prevenirea săvârşirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum şi de alte persoane.

Legalitatea pedepsei impune instanței obligația de a stabili pedeapsa în limitele fixate în Partea Specială şi în strictă conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal al RM.

Individualizarea pedepsei constă în obligația instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului, necesară şi suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale şi pedepsei penale.

După această clarificare instanța accentuează că, pedeapsa aplicată inculpaților trebuie să fie capabilă să restabilească echitatea socială şi să realizeze scopurile legii penale şi pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal şi stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Limitele termenelor de pedeapsă, prevăzute în partea specială, sunt determinate de încadrarea juridică a faptei şi reflectă gravitatea infracțiunii săvârşite.

Gravitatea acesteia constă în modul şi mijloacele de săvârşire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmările produse sau care s-ar fi putut produce.

Cuantumul pedepsei, în afară de gravitatea infracțiunii săvârşite, se stabileşte având în vedere persoana celui vinovat, care include date privind gradul de dezvoltare psihică, situația materială, familială sau socială, prezența sau lipsa antecedentelor penale, comportamentul inculpatului până sau după săvârşirea infracțiunii, deci este vorba de personalitatea infractorului.

Pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

La caz Colegiul indică că, instanța de fond a apreciat corespunzător circumstanțele reale și personale ale inculpatului și a stabilit o pedeapsă echitabilă și proporțională faptelor comise.

În susținerea poziției sale instanța de apel statuează că, la stabilirea pedepsei instanța a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite de inculpat, de personalitatea acestuia, care anterior a fost condamnat de mai multe ori, pentru diverse categorii de infracțiunii, inclusiv similare, fiindu-i stabilite pedepse non privative de liberate, nu a tras concluziile necesare și nu a mers pe calea corijării, continuând să comită noi infracțiuni similare.

Astfel, Colegiul penal remarcă că prezența antecedentelor penale deși stinse și comiterea unei infracțiuni similare, caracterizează negativ personalitatea inculpatului Ciumac Andrei ***** și denotă că o pedeapsă non privativă de libertate nu își va dovedi utilitatea și nici nu va contribui la reeducarea inculpatului și la împiedicarea acestuia de a comite noi infracțiuni, or, în privința acestuia au fost deja aplicate pedepse mai blânde, scopul aplicării cărora însă nu s-a realizat.

Reieșind din circumstanțele cauzei, Colegiul penal apreciază că prima instanță just a conchis că scopul pedepsei, constând în formarea unei atitudini corecte față de muncă, ordinea de drept și regulile de conviețuire socială, nu poate fi atins decât prin stabilirea față de Ciumac Andrei ***** a pedepsei sub formă de închisoare, prevenind astfel reiterarea comportamentului infracțional şi protejarea societății prin prevenirea recidivei.

Mai mult ca atât, Colegiul penal relevă că atitudinea inculpatului față de infracțiunea comisă și comportamentul acestuia de eschivare de la examinarea cauzei în fond face imposibilă

aplicarea față de acesta a unor pedepse non-privative de libertate, deoarece aceasta din start ar duce la imposibilitatea executării ei și nu va fi o măsură eficientă de a asigura corectarea și resocializarea inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea acestuia.

Subsecvent se atestă că, sancțiunea art. 186 alin. (1) Cod penal al RM prevede pedeapsa sub formă de amendă în mărime până la 650 unităţi convenţionale sau cu muncă neremunerată în folosul comunităţii de la 120 la 240 de ore, sau cu **închisoare de până la 2 ani**.

În contextul circumstanțelor relevate supra Colegiul concluzionează că, la individualizarea pedepsei penale au fost respectate limitele de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea incriminată de art. 186 alin. (1) Cod penal al RM, stabilindu-i inculpatului o pedeapsă mai aproape de limitele minime. Or, Colegiul penal remarcă că, principalele elemente de care judecătorul (sau completul de judecată) trebuie să țină seama de fiecare dată când soluționează cauza penală și când alege categoria de pedeapsă conform normelor generale prevăzute în art. 62-71 Cod penal sunt termenul și mărimea acesteia conform limitelor fixate în articolul respectiv al Părții speciale a Codului penal.

Aceste criterii generale și speciale privind individualizarea pedepsei s-au valorificat anume în această ordine, fiindu-i stabilit inculpatului termenul de pedeapsă prevăzut de sancțiunea art. art. 186 alin. (1) Cod penal al RM în cuantumul nominalizat în dispozitivul sentinței, fără a fi stabilite careva circumstanțe care ar permite instanței de apel reducerea termenului pedepsei sub formă de închisoare până la limita minună de 3 luni.

În aserțiunea dată Colegiul penal statuează că din rațiunea art. 78 Cod penal se deduce că la stabilirea mărimii pedepsei instanța de judecată trebuie să aprecieze gradul de influență al circumstanțelor atenuante şi agravante asupra pedepsei penale atât în baza criteriului cantitativ, cât şi a criteriului calitativ.

Prin urmare, dacă într-o cauză penală sunt prezente exclusiv circumstanțe agravante sau acestea prevalează din punct de vedere cantitativ față de circumstanțele atenuante, atunci mărimea pedepsei stabilite trebuie să fie mai aproape de limita maximă a pedepsei prevăzute de sancțiunea normei părții speciale a Codului penal.

La fel, dacă într-o cauză penală sunt prezente exclusiv doar circumstanțe atenuante sau acestea prevalează din punct de vedere cantitativ față de circumstanțele agravante, acest fapt conduce la stabilirea mărimii pedepsei **mai aproape de limita minimă a pedepsei** prevăzute de sancțiunea normei părții speciale a Codului penal.

Aici Colegiul penal notează că, la cazul dedus judecății în sarcina inculpatului Ciumac Andrei ***** nu au fost stabilite prezența circumstanțelor atenuante, fiind reținută doar prezența circumstanței agravante prevăzută la art. 77 alin. (1) lit. a) Cod penal - săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară, fapt ce face imposibil aplicarea pedepsei mai aproape de limitele minime.

În aserțiunea dată, Colegiul penal va menține soluția instanței de fond în partea individualizării pedepsei, fiind apreciat că restabilirea echității sociale perturbate prin infracțiune, precum și corectarea inculpatului va putea fi realizată doar prin stabilirea unei pedepse cu închisoare în cuantumul fixat de instanța de fond, cu executarea acesteia în penitenciar de tip deschis.

Astfel, instanța de apel apreciază că pedeapsa penală stabilită de prima instanță nu reprezintă o represiune excesivă, ci se justifică atât pentru reeducarea inculpatului, cât şi pentru menținerea ordinii de drept, în conformitate cu scopul preventiv sancționator al pedepsei, așa cum apare enunțat în Codul penal. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea aspră

generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.

De asemenea, o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Tot aici se reține că, corectarea și reeducarea condamnaților constă în extirparea mobilurilor negative din conștiința lor, mobiluri care au determinat săvârșirea infracțiunii.

Cu atât mai mult, atitudinea delăsătoare a inculpatului, de persistență în comiterea infracțiunilor în general, îl face incompatibil cu clemența conținută a unor pedepse non-privative de libertate, altfel spus, ar fi oarecum şi *in extremis* chiar o agravantă.

Generalizând aspectele invocate, Colegiul penal ajunge la concluzia privind respingerea ca fiind nefondat a apelului avocatului Iurie Vrabii în interesele inculpatului Ciumac Andrei *****, declarat împotriva sentinței Judecătoriei Drochia sediul Central din 07 noiembrie 2024, menținând sentința atacată fără modificări.

În conformitate cu prevederile art.415 alin.(1) pct.1) lit. c), art.art.417-418 Cod de procedură penală, Colegiul penal,-

D E C I D E :

Apelul avocatului Iurie Vrabii în interesele inculpatului Ciumac Andrei *****, declarat împotriva sentinței Judecătoriei Drochia sediul Central din 07 noiembrie 2024, în cauza penală privind condamnarea lui Ciumac Andrei *****, se consideră depus în termen și se respinge ca fiind nefondat, cu menținerea respectivei sentințe fără modificări.

Termenul executării pedepsei de către Ciumac Andrei ***** urmează a fi calculat din data pronunțării prezentei decizii – 06.05.2025, cu includerea în termen a perioadei ispășirii pedepsei din 30.12.2024 până la 06.05.2025.

Decizia este susceptibilă de a fi pusă în executare din momentul adoptării, dar poate fi atacată cu recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la data comunicării deciziei integrale.

Dispozitivul deciziei integrale pronunțat public şi decizia integrală înmânată/expediată părților la 06.05.2025.

Președintele de ședință, judecătorul: **Ion Talpa**
Judecătorii: **Oxana Mironov**
Ecaterina Arseni